

Amikor majd a bumeráng visszacsap...

A recept adva van: hogyan válhat valóra a jövőben Berlusconi Olaszországa a magyarországi választásokon is

MOLNÁR TAMÁS

Vége a nyárnak, gyülekeznek a politikai viharfelhők. Olyan választási kampány veszi hamarosan kezdetét, hogy beledöglünk. Külsőségeiben, a felszínen megvalósul az amerikai álom: cukros mosoly, szépségdíjas feleség, jól fésült gyerek, fajúktya. Körös-körül kokárdák, zászlók, transzparensek, útszéli óriásplakátok, felfújt szlogenek és szónokok, tűzijátékos hejehuja.

Tartalmában azonban – köszönhetően a baloldalnak – olyan alpián balkáni, hogy még a lőporszagú macedón hegyek is szívesen visszhangozzák. Emlékeznek még a túlóldali '98-as választási vereségének éjszakájára? Horn Gyula sas-szészva viktoriázott: Győztünk! És vesztek. Valóban, ők nem tudnak veszíteni. Nem tudnak kezdet nyújtani, és azt mondani, úgy amerikai módra: Gratulálok, mátlól ön az én elnököm is, dolgozzunk együtt az országért! Nem, erre képtelenek. Ahogyan képtelenek voltak Mádl Ferencet első körben, nemzeti konszenzussal megválasztani, úgy hiányzik belőlük a vesztesek eleganciája, valami nagyon emberi. Sőt, az államelnökök ért megalázó, méltatlan és példátlan procedúrájuk után még ők értetlenkedtek. És most újra „nemzeti összefogásról” szónokolnak. Nemhiába mondta egykor Ronald Reagan: a kommunis-ták tényleg csak az erőből értenek.

Valójában három éve folyik már az áldatlan hevületű, romboló hatású, permanens választási küzdelem. A miniszterelnöknek soha nem bocsátják meg azt a bizonyos június 16-i beszédet. Az akkori félelem máig a zsigereikbe hatol. Most ismét a sarokba szorult a vörös kiskakas. Lenyelte már az aranytallért, privatizálta a tüzet, vizet, s gyomrában van már a mérges fullánkú médiadarázsak serege is. Már csak a császár bugyogójába kellene bekerülnie...

A PÁRT, amelyet csak a rablott konc tartott össze, mára felélte összes tartalékát. Utolsó mentsvára egy bankár, egy zaftos csekkfüzet, amellyel úgy érzi, ki tud törni a szorításból. De a pénz nem minden! Ötlettelenség, szellemtelenség, arrogáns és gyávák, ezért javaslom – a népszerű rádiós műsor mintájára –, köszönjük meg nekik, hogy akaratlanul is hozzásegítik a polgári oldalt egy esetleges választási győzelemhez. Íme azok, akiknek nagyon sok hálával, köszönettel és keresztyéni megbocsátással tartozunk.

Köszönjük az úgynevezett liberálisoknak:

Göncz Árpádnak az Árpi bá-s köszönetet. Tamás Gáspár Miklósnak az életutató: demokratikus szalonától a trockista kutyáig. Kuncze Gábornak a szakértői gulyásliberalizmust. Demszky Gábornak a Gyorskocsi utcai állomásközpontot. Fodor Gábornak a langyosra vett liberális macsót. Bauer Tamásnak a libabőrös pedikűröst. Pető Ivánnak a közéleti amnéziát. Eörsi Mátyásnak a kőporos tetthelyet. Kis Jánosnak a micisapkát. Köszeg Ferencnek a hun, kun, jász emberjogi védelmet. Mécs Imrénnek az önkoszorúzást. Eörsi Istvánnak a sztálinista csasztyuskákat és a Pápa-versikét. Haraszti Miklósnak a darabbéres külföldi nyilatkozatokat. Konrád Györgynek a könnyűdrogos Károly-díjat. Magyar Bálintnak a kioktatást. Kenedi Jánosnak a latrinátörténet-szi dagonyázást Lovas István-ügyben. Hack Péternek a szavazatszerző Hit-et. Szent-Iványi Istvánnak a székelyviccek státusát. Radnóti Sándornak a Harry Potter iránti rajongást. Dalos Györgynek az agit-propoz tiszta hangot. Fényi Tibornak a Haider-vircsaftos kultúrkampfot. Rajk Lászlónak a szovjet típusú, Pajeros konstruktívizmust. Ónody Tamásnak a posztmodern fiatal-kori degenerálizmust. Kóródi Máriának az oknyomozó divát.

Köszönjük a balliberális holdudvarnak:

Jancsó Miklósnak, az 57-es hídembernek, a szegénylegényes kiegyezést Appel elvtárrsal. Fischer Ivánnak a hidegleléses hazaszeretetet. Ungvári Tamásnak az exkatedra lehülyéztet. Illyés, Csóórit, Németh Lászlót. Heller Ágnesnek a Lukács és Soros Györgyön átvélő szobatiszta filozófiát. Németh Sándornak a perselyt tartó karizmat. Csepeli Györgynek, hogy tett a gyűlöltre. Popper Péternek a törökfürdőbe bevagonírozott mélylélektant. Esterházy Péternek a frankfurti fal előtt elsíratott magyar kultúrát. Kertész Imrénnek a bőrröndbe csomagolt labjait. Halmi Gábornak az alkotmánytól független melegjogot. Litván Györgynek a pszeudo-marxista történetírást. Ferge Zsuzsánának a rózsadombi hipermarket-szegények kirohanását. Vásárhelyi Máriának és Juditnak a pofabőrnel vastagabb lámpaernyőt. Hankiss Elemérnek önmaga kitalálását. Szilágyi Ákosnak a nosztalgikus szovjetszeretetet. Kornis Mihálynak az ötezer militáns pesti értelmiségit. György Péternek a ősliberálisok és ősfasiszták

pitbulljait. Somló Tamásnak a honfoglaló magyarok előtti kulturális jelenlétet. Petschnig Mária Zitának a polgári verebet leugató szoclib baglyot. Szikinger Istvánnak a klasszikus idézetet: „Az alkotmány én vagyok!”. Veér Andrásnak a falusi szcientológussá vedlett miniszterelnököt. Gombár Csabának a régi hírt: „Hazudtunk éjjel, hazudtunk nappal, hazudtunk minden órában!”. Görgey Gábornak a felismerést: „Vesztésre állunk!”. Dessewffy Tibornak a liberális esztrádműsort. Faludy Györgynek, hogy a szárszóiak sínre tették.

Köszönjük az úgynevezett szocialistáknak: Horn Gyulának a „Proli-bertate” jelszóval ketétfosztott országot. Kovács Lászlónak a „Kész át-

Köszönjük az úgynevezett pénzembereknek: Tocsik Mártnak a sibilás izmusát. Szokai Imrénnek és Boldvai Lászlónak a pénznyelő közéleti automatákat. Surányi Györgynek az „Utolsó Mohikán” kaszinóit. Bokros Lajosnak a latinos VIII. kerületi tahóságot. Kunos Péternek a rácson túli barátokat. Kovács Mihálynak az aranyások erkölcsét. Princz Gábornak a VIP maci nagy, barna, szőrös kiflijét.

Köszönjük az úgynevezett politológusoknak: Lengyel Lászlónak a drótkötéltáncos vak Cassandrát. Kéri Lászlónak az irreudenta, elordasodó haza látomását. Ágh Attilának a „Polgárháború utánérzete” című teoretikus szappanoperát.

Hernádi Juditnak a barnanős poénjait. Udvaros Dorottyanak a Kojak-nyalókát. Kern Andrásnak azt, hogy egyedül jobban ment...

Köszönjük a Sajtóklub résztvevőinek: Juszt Lászlónak a „Hosszú tollak éjszakáját”. Aczél Endrének a fuldokló James Bond-parafrazist. Mészáros Tamásnak a Párizs–Brüsszel–Strasbourg tengelyt. Bolgár Györgynek az egész pályás feltámadást.

Köszönjük a rádiós gegmeneknek: Bochkor Gábornak a selyeminges alulmúlhatatlanságot. Boros Lajosnak az epebajos agymenést. Villám Géznak a lopakodó vízfejet.

Köszönjük a televíziós gegmeneknek: Friderikusz Sándornak a vízen járó viktoriázást. Fábry Sándornak a dizájncenteres narcizmust. Csizsár Jenőnek az „Apukád alpári világát”. Geszti Péternek a piárosított hablatyolást.

Köszönjük a megasztároknak: Frei Tamásnak a megvezetést. Pálffy Istvánnak a véleményyszerű tényeket és a tényszerű véleményeket. Sváby Andrásnak a uborkaszonális Kádár-szobrot. Jakupcsék Gabriellának a torpedóalsóba rejtett tehetséget. Bombera Krisztinának a médiakloaka roadshow-ját. Stahl Juditnak a sügőgépen felnövő személyi kultuszt. Erős Antóniának a hervadhatatlan ragyogást.

Köszönjük a médiaguruknak: Baló Györgynek az „Önök kormányát”. Betlen Jánosnak a Sacra Corona-kurzust. Megyesi Gusztávnak az önjáró begerjedést. Forró Tamásnak a szolnoki zárandoklatot. Bánó Andrásnak a lefűlt elnöki fűtyülőt. Szegvári Katalinnak az „Önökkel mi is veszünk!” monológot. Gyárfás Tamásnak az a TV-t.

Köszönjük a televíziós médiamunkásoknak: R. Székely Juliannának a nacionalista kártyát elsöprő médiaforgószetet. Fiala Jánosnak a muscasi kormány Trianon-szindrómát. Mélykúti Ilonának a Nap-keltében vöröslő szociéletérzést. Németh Péternek a „fiúk” klerikális horthyzmusát. Bárdos Andrásnak a nagyon mély interjúkat. Nika Györgynek az uniformizált jópofiságot. Nej Györgynek a megköszönhetelent.

Köszönjük az írott sajtó képviselőinek: Wisinger Istvánnak a napi három Táncsicszabadítást. Mester Ákosnak a 168 szájkosár nélküli tanítványt. Bölcsvé Istvánnak az árvalányhajás rezignáltságot. Karácsony Ágnesnek a liberális lidércnyomást. Buják Attilának a koronaékszerek szappantartóvá alakítását. Kocsi Ilonának a szellemi hontalanoknak adott menedéket. Dési Jánosnak a pro-, pre-, poszt-, kriptó-, szalon- és neopácizmust. Sz. Nagy Csabának a Sakál napját. H. Bíró Lászlónak a dinamikus példányszám-növekedést. Pallagi Ferencnek az elbulvárosodott szociális demagógiát. Vágvölgyi B. Andrásnak Orbánó Uj vesszőfűzését. Avar Jánosnak a buta Bush-kitűzőt. Lóránth Idának Csermanek Mórickáját. Léderer Pálnak a Nyivákolás Klubot. Andrasew Ivánnak az antizemitizmus fantomját. Babarczy Eszternek a misztikus zsidó érzékenységet. Bácher Ivánnak a Tetra Pak-os „Szép vagy, gyönyörű vagy, Magyarország”-ot. Várkonyi Tibornak a kulmináló Szabad Nép félórát. Petri Lukács Ádámmak a „faji büszkeséget”. Bodor Pálnak a tárcányi bár-cát. Bartus Lászlónak a szélsőjobbos utcakövet. Váradai Jáltának a klausztrófób kinyilatkoztatást. Rangos Katalinnak a tíz éve töretlen színvonalat.

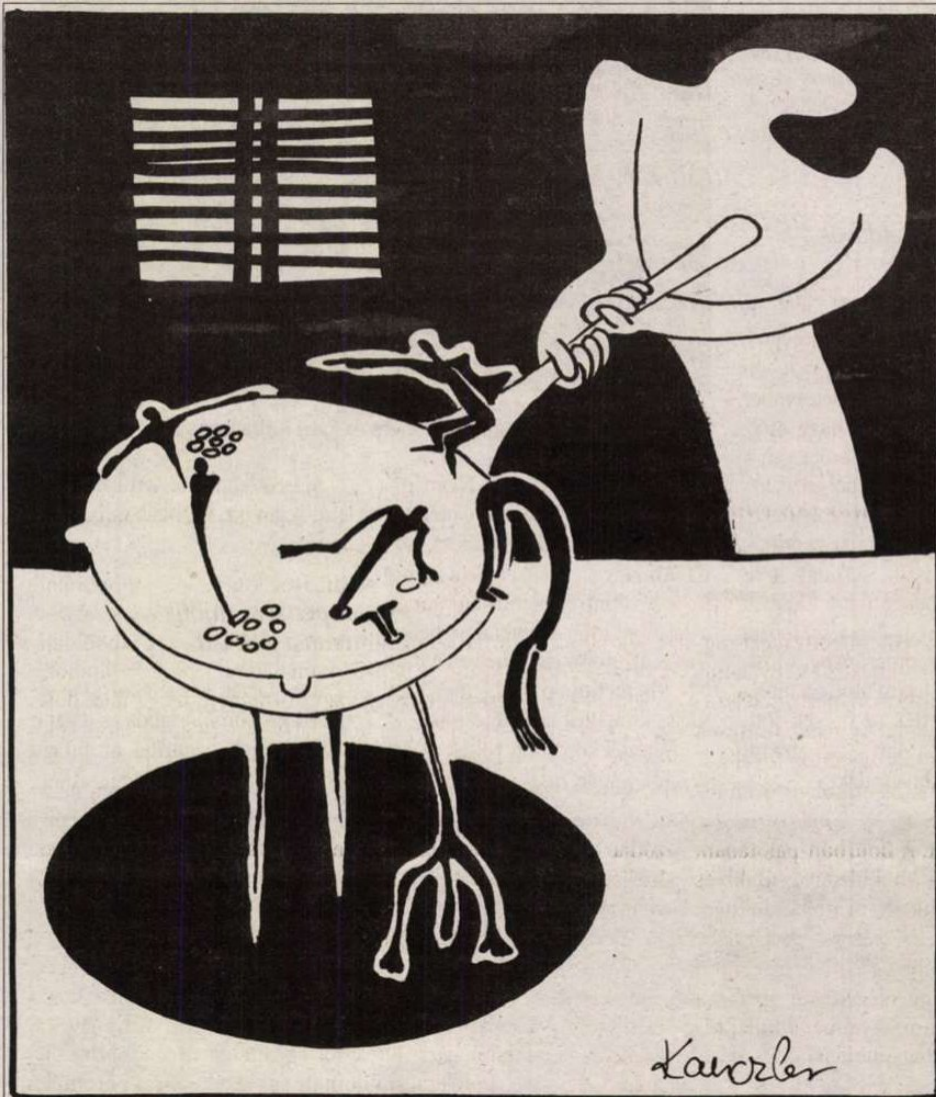
Végül külön köszönet Lionel Jospin, a Francia Köztársaság elnökéhez írt levél 40 aláírójának, hogy Magyarország trágyadombjának tetejéről, a liberálinternacionalista mélygondolkodók ultra-intelligens szabadcsapata leiskolázta a bógatyások balkáni szürkeállományát.

Ez itt a vég. Mennyi leharcolt hervatag arc, sötétlő szemgödör. Mennyi idegesen rángó keskeny száj, dühtől fűjtató, remegő orrcimpa. Mennyi toporzékoló hisztéria, robbanó erőszak, sokkoló üvöltés. Mintha a Szondi-teszt megfakult képeit látnánk. Tessék, csak tessék választani...

Köszönjük, hiszen ez szép, férfimunka volt. Csak így tovább, mindent bele. Az eljövendő választások napján a jóérzésű, polgári Magyarországot álmódó emberek, hosszú tömött sorokban kigyóznak majd az urnák előtt – akárcsak Berlusconi Olaszországában –, és azt hajtogatják: Elég volt!

De addig is köszönünk mindent, hálás szívvel gondolunk Önökre! Használják csak – eszük helyett – a proletárok fegyverét.

A szerző az Incomu Művészcsoporthoz tartozik, egykori ellenzéki

KANCZLER KLÁRA RAJZA

verés hazafias show-t”. Németh Miklósnak az „Azért szeretem a szocialistákat, mert megérdemlem” kezdetű reklámt. Medgyessy Péternek a gyors konvertálást állami szocializmusból nemzeti szocializmusba. Szekeres Imrénnek a Lehel fűrtje által lefaszított országot. Herczog Editnek a plagizált pletykákat. Szili Katalinnak és Lamperth Mónikának a Köztársaság téri asszonykórúst. Toller Lászlónak, hogy a Fidesz még nem kapta be, csak megigazította a karácsonyfadíszeket. Keller Lászlónak a korlátolt felelősség fals fanfárijait. Lendvai Ildikónak az utánérzések egymilliárdos jogvédelmét. Csintalan Sándornak az óbudai izzadtájszágat. Szanyi Tibornak az EU-konform margitszigeti házat. Földes Györgynek az elfoglalt és lelakott Villa Negrákát. Tóbiás Józsefnek az Ifjú Gárda mennybemenetelét. Krausz Tamásnak az orbánista csurkistákkal szembeni végső harcot. Kiss Péternek az árnyékkormány kontúrjait. Keleti Györgynek a bizottsági hideglelést. János Györgynek az utópista víziókat. Suchman Tamásnak az ártírt régi nótát: „Vedd el a másét!” helyett „Add el a másét!”. Hámosi Csabának a birkaszági Stadler-pénzeket. A mikrofonba alpári módon belekáromkodó Szabó Zoltánnak a kerületi menórát. Schmuck Andornak a balesetet a porcelánboltban. Baja Ferencnek a vodkagőzös tranzakciót. Vitányi Ivánnak a Demokratikus Falkát. Donáth Lászlónak a zsidó, az evangelista, a szocialista szentháromságot. Burány Sándornak a sztahanovisták Orbán-listáját. Kósáné Kovács Magdának a politikai rivalda pillangókisasszonyát. Szecső Tamásnak a sarló-kalapácsos lepedőakrobatikát.

Köszönjük az úgynevezett érdekvédőknek: Cser Ágnesnek a közhasznú, vég nélküli kielégítést. Szőlősi Istvánnak a munkásmozgalom megdicsőülését. Sándor Lászlónak a megélhetési szag-szervezeteket. Schalkhammer Antalnak a személyes jószerecsét. Vadász Jánosnak a szétlobbított közgyűjteményt. Borsik Jánosnak az acélosan csillogó vasutas intellektust. Gaskó Istvánnak a baloldali Laokoón-csoportot.

Köszönjük az úgynevezett független értelmiségieknek:

Pintér Dezsőnek a dárídós rémhíradókat. Szabó Stein Imrénnek a virtuális bélkiontás kultúráját. Levendél Lászlónak a sandán kilógó kongresszusi lólábat. Glatz Ferencnek a recsegő barguzini csontzenét. Inotai Andrásnak az orbánista világ ontaista alfélét.

Köszönjük a nagyon vörösöknek: Berecz Jánosnak a kiherélt szociáldemokrata kft.-t. Moldova Györgynek a fiumei úti bestseller-csokokat. Thürmer Gyulának a bölceletet, miszerint nemcsak kardnak, csatnak van baloldalt a helye...

Köszönjük a kisebbségi ügyek képviselőinek: Krasznai Józsefnek a köztörvényes hazafiságot. Horváth Aladárnak a fehér többség kilakoltatását. Hell Istvánnak a buzi- és cigányverő fantomokat. Furman Imrénnek a Magyar Demokrata Furman Pártot. Osztojkán Belának a rendőrvérő cigányviccek poénbombáit. Tordai Péternek a maccabi sportbarátságot. Várszegi Gábornak az FTC megvásárlását. Salamon Berkowitznak a napfény traubis izét. Ephraim Kishontnak a vices kézfogást.

Köszönjük a másságos melegügy képviselőinek:

Zsazsa Taxnak a numeravirtuózok interaktivitását. Terry Blacknek a gyűrűsizmok átjárhatóságát. Juhász Géznak a sliccfilozófiát. Somának a ketyintés pedó-feelingjét. Albert Györgynek a populista popsik jogait. Pa-dő-dőnek az áramvonalasított Music Traktort.

Köszönjük a Heti Tetves résztvevőinek: Jáksó Lászlónak tendenciózus gügyögéssel szárnyaló altesti humort. Farkasházy Tivadar-nak a századokon átvélő életművet. Havas Henriknek Weöres népszerű sorát: „Nekem még a seggemben is felyem van!”. Verebes Istvánnak a Rejtőt meggrigátó penetráns zsidóvicceket. Váncsa Istvánnak a parnasszus falloszáit. Gálvölgyi Jánosnak a kommunikátor manírjait. Bajor Imrénnek a földeci esztétikai magaslatait.